

Веселка назавжди

Василь Чухліб

Після дощу виглянуло з-за хмари умите сонце, а втертися йому було нічим. І тоді над Десною і над Жуковим гаєм перевис різнобарвний рушничок.

— Веселка! Веселка! — застрибала Тетянка.

Сонце сховалось за хмару і рушничка забрало з собою.

У Тетянки на віях сльозинки забриніли.

— Ну, чого ти, доню, чого? — заспокоював її тато.

— Хіба не можна так зробити, щоб веселка була назавжди?

— Веселка весь час не буває, — сказав татко. — Ну, біжи, он Галинка тебе на вулицю викликає. — І зацюкав сокирою біля нової хати.

Хату він майже сам збудував. Бо справді, як кажуть люди в селі, на всі руки майстер. І тесляр, і муляр, і покрівельник. А ще — скляр. Посклав тато вікна в хаті, потім узявся за веранду. Тут чи й за день упораєшся — ого скільки шибочок треба вирізати та вставити в рами, сто чи й більше.

Тетянка досхочу набігалася з подружками, а тато все у новій хаті стукотить.

— Тату, ти ще довго тут будеш? — влетіла вона на веранду і завмерла, вражена. Шибочки вигравали різними кольорами: червоним, зеленим, жовтим, голубим, синім.

— Ось тобі й веселка, доню, — заусміхався тато.

— Веселка назавжди! — заплескала Тетянка в долоньки. А тоді вибралася на стільчик і поцілувала татка в шорстку щоку.